

I Z V E S T A J

SA EKSPEDICIJE MONT BLANC 2006

1. dan Petak 21.07.2006.

Posle ispracaaja cetvoro planinara ispred Spomenika oslobodiocima u centru grada kojem su prisustvovali pored porodica i prijatelja i ostali clanovi planinarskog drustva "Javorak", Bradasevic Branka, Brankovic Ljubisa, Pavlovic Sasa i Gunjevic Dragisa su se sa autobuske stanice uputili ka Beogradu gde smo se prikljucili ostalim clanovima velike srpske ekspedicije na Mon Blan u organizaciji PD "Pobeda" iz Beograda a pod nazivom "Juniori Beograda na krovu zapadne Evrope". Ekspedicija broji 63 clana iz 20 planinarskih drustava. Posle svecanog ispracaaja ispred gradske skupstine u 18,00 se krenulo na put. Uz zadrzavanja na odmoristima u Hrvatskoj, Sloveniji i Italiji stiglo se u mestasce Pont.

2. dan Subota 22.07.2006.

Pont se nalazi na 1960 mnv. Po dolasku prepakivamo stvari i spremamo ono sto nam je potrebno za uspon na Gran Paradiso. Krecemo ka planinarskom domu Vittorio Emanuele II na 2732 mnv. Tu nam se pridruzuju trojica planinara iz Sarajeva i sa nama se penju tako da nas je 66. Uz put nailazimo na divokoze koje kao da su pitome, ne beze od ljudi vec im poziraju. Posle tri sata uspona stizemo u Dom gde nas smestaju u zimski deo - depadans. Tu nastaje problem jer imamo 40 rezervisanih lezajeva a nas je 63. Nekako se sabijamo (nas cetvoro je ipak imalo 4 lezaja). Ispred doma se nalazi lepo glecersko jezero - gorsko oko. Tog dana smo ispeli **772** mnv.

3. dan Nedelja 23.07.2006.

Noc je prosla u tvrdom snu. Jedan od planinara je spavao napolju ispred depadansa u vreci. Budjenje je u 03,00 i spremamo se za polazak. Visak stvari ostavljamo u Domu. Na uspon krecemo u 04,00, nas 66. Ceone lampe na glavu a cepin i dereze u rancu. Vecina je vec stavila pojaseve, prusike i karabinjere. Dobar broj njih ima i fotoaparate a Sasa i kameru da ovekoveci trenutke uspeha i boravka na vrhu. Do 3200 mnv. hodamo po koritu glecerske otoke koja se provlaci oko stena. Taman svice kada na pomenutoj visini stizemo do snega. Montiramo dereze i nastavljamo ivicom glecera dalje. neki se vec tu navezuju. Nas vodja naveze kaze da jos nije potrbeno. Pri nailasku na prve pukotine vec su svi navezani pa i Branka i ja sa Goranom, nasim vodjom naveze. Ivan, koji je vodja naveze Sasi i Ljubetu vec kod nailaska na sneg povraca i vraca se nazad. Sasa i Ljube nastavljaju sami jos neko vreme kada ih sustize drugi vodja naveze, takodje Ivan. No, posle nekog vremena i on dobija simptome visinske bolesti tako da njih dvojica preuzimaju uze i sami u navezi krecu dalje. Zavirujemo u te bezdanske procepe i jeza nas prodje kada pogledamo u te procepe bez dna. U daljini vidimo Mont Blanc 4807 mnv i Mont Maudit - Mamuski zub 4465 mnv u njegovoj blizini. Dobrom broju planinara je ovo bio prvi susret sa najvisim vrhom zapadne Evrope. Dan je lep tako da je vecina nas u majicama. Pred vrhom, na kome nema snega, skidamo dereze sa cipela i cekamo red da dodjemo do njega.

Na vrhu je postavljeno osiguranje, gelender, pomoci klinova, karabinjera i alpinistickog uzeta. Vrh Gran Paradiso je visok 4061 mnv. To je visoki stenoviti greben na cijem vrhu dominira mermerna statua bogorodice Madone visoka oko 1,5 metar na postolju i fiksirana je metalnim sipkama na stenu vrha. Nas cetvoro izlazi na sam vrh oko 13,00. Slikamo se i ustupamo mesto sledecima.

U to vreme se vec desava drama 300 metar nize. Pri povratku sa vrha Nikola, clan "Zeleznicara" iz Beograda propada kroz pukotinu i snegu i samo zahvaljujuci tome sto je bio u navezi i odlicnom reagovanju drugog clana naveze, propada samo 15 metara i tu se zadrzava na uzetu. Tri sata je trajala borba da se on izvuce i tek kada je jedan od planinara uz pomoc uzeta usao i spustio se u pukotinu uspeli su da Nikolu izvuku. Prosao je bez povreda osim straha koji je osecao. Preko te pukotine su postavljene lestve da bi smo jedan po jedan svi ostali bezbedno presli na drugu stranu. Pri prelasku preko lestava smo mogli videti ili bolje reci nismo mogli videti dubinu pukotine posto dna nigde nije bilo na vidiku. U silazenju smo od tog trenutka bili jos oprezniji i u navezama se spustali ka Domu. Cesto smo prelazeci preko glecera culi kako ispod nasih nogu tece voda sto nam je pomalo uterivalo strah. Ali moralo se napred.

Stizemo na ivicu glecera Gran Paradiso gde skidamo dereze i ostatak silaska po kamenitom terenu koritom potoka stizemo do Doma. Kako kasnimo, skupljamo ostavljene stvari i krecemo ka kampu u Pont. Nasa grupa tamo stize oko 21,30. Nazalost, tamo nema autobusa u kojima su nam satori, pa sledeca devedesetak minuta cekamo na njih. Malo je i nervoza porasla zbog toga ali se oni ipak pojavljuju. Montiramo satore po mraku, spremamo veceru, osvezavamo se i sretni zbog ostvarenog uspeha jer smo prvi put prevalili visinu od 4000 metara, tonemo u san. Niko od nas nije imao problema zbog boravka na tako velikoj visini. Tog dana smo ispeli **1 329** mnv a sisli **2 101** mnv. Na vrh je izaslo **65** planinara.

4. dan Ponedeljak 24.07.2006.

Spavalo se malo duze nego sto je bilo planiranog bas zbog sinocnog kasnog silaska u kamp. Zato smo kasnije i krenuli ka Samoniju pa je odmah u startu doneta odluka da ne svracamo u Kurmajer vec da odmah nastavimo ka Samoniju. Uz put je bilo kratkog zadrzavanja kod Introda, planinskog gradica, zbog kamenitog mosta koji je odlicje tog grada. Nalazi se 80 metara iznad dubokog kanjona, dug je 34 a širok 4 metra. Gradjen je godinu dana a pusten je 1915. godine u promet. Posle obavljenog fotografisanja nastavljamo dalje, prolazimo pored Kurmajera i put nas dalje vodi kroz Monblanski tunel koji je dug 11 611 metar i ima poseban rezim saobracaja. Razmak izmedju vozila m,ora biti 150 metara a brzina je najmanja 65 a najveca 75 km/h. Ovi podaci se redovno emituku na jedinoj radio stanici koja se slusa u tunelu a iste informacije se neprekidno emituju i na displejevima u tunelu. Inace tunel je i granica izmedju Italije i Francuske. Odmah po izlasku iz tunela pada nam u oci kraj leda glecera Boson koji se spusta sa 4 500 metara visokog grebena Mon Blana.

Dok se vozimo ka Samoniju divimo se okolnim vrhovima kojima dominira naravno Mon Blan. Tu je i vrh Aiguille du Midi - 3 842 mnv. koji je sa Samonijem spojen zicarom. Stajemo na putu i divimo se okolini dok nas vodi Vlada Matkovic, odabira kamp u kome cemo biti smesteni. Tu padaju i prve fotografije sa pozadinom Mon Blana. Izabran je kamp Les Cimes u blizini. Odlazimo tamo i podizemo satore. Kamp je lepo uredjen sa čistim sanitarnim cvorom, kupatilom strujom koju koristimo za punjenje mobilnih telefona i baterija za kamere. Po podne autobusom odlazimo u centar Samonija u razgledanje grada i soping. U gradu ima svega sto vam je potrebno, pogotovu opreme za planinarenje. Mogu se naci i jeftine stvari.. U centru, u pesackoj zoni se nalazi spomenik prvim osvajacima Mon Blana, Pakardu i Balmatu, cija ruka je okrenuta ka Mon Blanu i prst pokazuje u tom pravcu. Kroz grad protice reka l'Arve, koju cine otoke okolnih glecera. Nas vodi proverava vreme u meteoroloskoj stanici, koja je nepogresiva, i ono nam ide na ruku. Po dolasku u kamp saznajemo da je prethodnog dana troje ljudi poginulo, dvoje je propalo u glecersku pukotinu a jednog je ubio grom. Nije nam prijatno ali smo reseni da ostvarimo cilj zbog koga smo dosli.

5. dan Utorak 25.07.2006.

Ustajemo i posle krace pripreme autobusima stizemo do zicare u Les Houcesu (le Zusu) 1 000 mnv. Odatle se penjemo posle desetak minuta voznje na 1 790 mnv. gde se selimo na planinski voz koji saobraca na tri sine od kojih je srednja zupcasta. Stigli smo u 08,30. Stanica je na 1 786 mnv. Zbog velike grupe ne mozemo se svi prebaciti vozom pre 11,50 kada je zbog nas uveden specijalni voz. Vreme provodimo suncajuci se. Konacno stize nas voz i ulazimo u njega. Vozi nas do krajnje stanice L' Nid d Aigle, Orlovsko gnezdo, na 2386 mnv. Prvobitni plan je bio da do Mon Blana stignemo u dva dana. Prvog dana do Doma Di Gut a drugog dana da obavimo uspon. Zbog lose organizacije zeleznice, koja nam je "pojela" pola dana odluceno je da prvog dana dodjemo do planinarskog doma Tete Rousse 3 167 mnv. Tamo smo stigli oko 15,30. Satore postavljamo na kamenjaru i tokom postavljanja pocinje kisa da pada. Završavamo sa postavljanjem i odlazimo u Dom na osvezenje i rucak. Svaku priliku koristimo za slikanje i snimanje svega sto se desava.

U Domu postoji prostorija gde sam pripremas hranu a moze se i naruciti u samom Domu. Potom odlazimo na spavanje na neudobnom kamenju. Kisa sa grmljavinom prestaje oko ponoci. Tog dana smo ispeli **781** mnv.

6. dan Sreda 26.07.2006.

Ustajemo rano, vec u 06,00 da bi rano presli preko Grand Kuloara tako da prva grupa krece vec oko 07,00. Mi smo krenuli u 07,10. Dolaskom na Grand Kuloar formira se kolona jer se tu pretrcava jedan po jedan u razmacima kada ne pada kamenje. Preko Kuloara je postavljena sajla koja se koristi kada napada sneg tako da je sada visoko iznad nas i nedostupna je. Ovaj se Kuloar naziva i Kuloarom smrti zbog cestih nesreca koje se desavaju usled stalnog odronjavanja kamenja.

Pri prelasku tog Kuloara Brankin i moj vodja naveze se okliznuo zbog vec povredjenog kolena i skliznuo niz strminu ali se posle 5-6 metar zadrzao. No povreda kolena ga je sprecila da nastavi uspon tako da je Branka preuzela uze. Mi smo taj deo ,puta savladali bez problema. Od prelaska Kuloara sledi strm uspon ka domu Di Guteu. To je jedna vertikala od nekih 500 mnv na kojoj su zadnjih 100 metara fiksirane celicne sajle i klinovi za osiguranje. Veci deo se penje koristeći i ruke. Posle napornog uspona stizemo do Di Gutea koji smo svo vreme uspona videli ispred nas jer stoji na samnoj ivici litice. On se nalazi na 3 817 mnv. Produzavamo pored doma i penjemo se na ostar greben gde ce biti nas logor u snegu. Tu, u vec iskopanim rupama, postavljamo satore a zatim odlazimo do doma da se osvezimo.

Ovo je bilo tzv. balkansko selo posto je tu pored nas satore podigla i grupa bugara. S obzirom da je rano popodne koristimo priliku da i malo odspavamo. Kuvamo supu i topimo sneg u zamenu za vodu koja je nestala na domu, nema je vise da se kupi. Svako treba da ima za sebe bar 2,5 litara za predstojeci uspon. U jednom trenutku pocinje da pada kisa, zatim cak i sneg da bi se posle kratkog vremena opet pojavilo sunce. Tako je na toj visini, promene vremena su ceste. Predvidjeno je ustajanje u ponoc da bi prva naveza vec oko 01,00 krenula na uspon. Branka i ja dobijamo novog vodju naveze. Zato rano odlazimo na spavanje. s obzirom da smo popodne spavali ne uspeva nam da se bas naspavamo. Tog dana smo ispeli **650** mnv.

7. dan Cetvrtak 27.07.2006.

Ustajanje u ponoc. Na sebe stavljamo svu opremu, pojaseve, prusike, karabinjere, dereze na cipele, navezujemo se i sa cepinom u ruci prva naveza krece vec nesto pre jedan. Nebo potpuno vedro i osim zvezda i nasih ceonih lampi koje formiraju zmiju, u dolini se vide svetla Samonija i drugih mesta u okolini. Vetra nije bilo a temperatura nesto ispod nule. Par planinara iz nase grupe je moralo da odustane od uspona zbog visinske bolesti. Lagano, korak po korak smo se priblizavali konacnom cilju, vrhu Mon Blana. Nismo mi bili jedini na usponu. Iako je nasa gripa bila najveca tiu je bilo i tridesetak bugara, dvadesetak bosanaca kao i mnogih drugih, tako da su se naveze stizale i prestizale sto je ponekad usporavalo grupe. Ipak izmedju 06,30 i 06,45 naveze u kojima smo mi bili su izasle na vrh na 4 807 mnv. Usledilo je cestitanje i slikanje da se ovekoveci ovaj veliki trenutak.

Branka se ubrzo vratila istom navezom ka logoru a ja sam se vratio sa navezom u kojoj si bili Ljube i Sasa. U logor smo stigli oko 10,00. Posle kratkog predaha doneli smo odluku da pokusamo da se istog dana spustimo u Samoni. To je uradilo pored nas jos desetak planinara dok su ostali resili da jos jednu noc provedu na snegu. Kasnije se ispostavilo da smo mi doneli bolju odluku. Iako pomalo umorni od uspona i silaska, raspaskovali smo satore, spakovali ranceve koji su ovom prilikom bili tezi nego obicno i krenuli ka dolini. Silazak do Orlovskog gnezda gde je bila zeleznica trajao je oko 4 casa. Po dolasku na zeleznicu vreme se pogorsalo tako da je pocela kisa sa grmljavinom. Sa zebnjom smo gledali ka domu di Guti nad kojim su se nadvili crni oblaci.

Kasnije smo saznali da je gore bilo pravo nevreme sa grmljavinom, da su svi sem sestorice, noc proveli u trpezariji doma spavajuci na stolovima, klupama i podu. U toku noci je padao i sneg i grad, tako da su ujutru morali otkopavati satore koji su bili zatrpani. Mi smo se zeleznicom spustili do zicare ali kako zbog loseg vremena zicara nije radila, radnici sa zicare su nas vozom spustili do zadnje stanice a odatle organizovali autobus koji nas je razvezao na tri lokacije po zelji. Mi smo izašli kod pocetka zicare i odatle nas je bosanski minibus prevezao do kampa tako da smo oko 21,00 bili u kampu. Tu smo se istusirali, osvezili i vecerali srećni i zadovoljni jer smo ispunili ono zbog cega smo i dosli a to je osvajanje najviseg vrha zapadne Evrope. Bili smo ispunjeni i ponosom jer smo , prvi iz ovih krajeva koji su to ucinili. Tog dana smo popeli **990** a spustili **2 421** mnv. Na vrh je izašlo **53** planinara

8. dan Petak 28.07.2006.

Pre podne provodimo u Samoniju gde smo otisli peske jer se nalazi oko 3 km. od kampa. Nismo znali da smo u kampu imali pravo da trazimo karte za besplatni prevoz sto smo ucinili po povratku iz grada. U kampu smo rucali opet uz supu koju smo skuvali. U to su vec pocele da nailaze grupe koje su se spustale sa Mon Blana. od njih cujemo za nevreme protekle noci i o teskom silasku po zaledjenoj stazi. Trebalo im je duplo vise vremena da je predju nego nama jucer. Po podne opet odlazimo u Samoni i po povratku oko 22,00 odlazimo do zicare da pokupimo Maju koja ja kao zadnja tek tada stigla sa svojom grupom. nije stigla na poslednji voz pa je ceo put prepesacila. Kisa je vec popodne pocela da pada i padala je tokom noci.

9. dan Subota 29.07.2006.

Ustajemo u 06,00 da bi do 08.00 kada je predvidjen polazak spremili stvari i raspemili satore. Kako je vecinu noci padala kisa, satori su bili mokri a ponegde i stvari gde su satori prokisnjavali kao kod Sase i mene. Pozdravljamo se sa trojicom bosanaca koji su svo vreme bili pored nas na usponima i krecemo put Venecije koja je nase sledece odrediste. Prolazimo ponovo kroz Monblanski tunel i putem kojim smo dosli. Pravimo povremene pauze, kroz Italiju nas hvata guzva jer je poceo njihov kolektivni godisnji odmor tako da na naplatnoj rampi kod Venecije 9 km puta prelazimo za sat ipo. Konacno oko 19,00 dolazimo na mesto odakle se brodom dolazi na Trg Svetog Marka. Vecina planinara odlazi na tu voznju brodom dok Sasa i ja ostajemo u luci. Planirano je da se odatle krene oko 23,00 ali si se ostali vratili oko 00,00 pa se primetilo da nedostaju dve planinarke koje su se bile izgubile pa nisu stigle na vreme na brod. morale su da sacekaju sledeci sto je za novih 60 minuta odlozilo nas polazak tako da smo iz Venecije krenuli tek oko 01,20.

10. dan Nedelja 30.07.2006.

Prolazimo granice Italije i Slovenije, Slovenije i Hrvatske i napokon smo na nasoj. Prelazimo je bez problema i zadrzavanja i oko 13,00 stizemo pred Skupstinu grada Beograda, odakle smo i krenuli. Tu je bio organizovan docek kojem su prisustvovali i ekipa Studija B kao i neki novinari. Bilo je i rodjaka i prijatelja planinara iz Beograda. Odatle odlazimo u Skerlicevu ulicu kod Hrama Svetog Save gde se i rastajemo. nasa grupa autobusom u 15,00 polazi za Paracin gde su nas docekali prijatelji i planinari.

U ovoj ekspediciji ucestvovalo je 63 planinara plus trojica bosanaca. Na Gran Paradiso se ispelo 65 a na Mon Blan 56 racunajuci i bosance. Ukupno je bilo planinara iz 20 drustava. Najbrojnija je bila "Pobeda" a od drustava iz unutrarnosti nase je bilo nabrojnije sa 4 clana i svi su izarli na oba vrha. U ekspediciji su ucestvovale 22 zene.

U toku osvajanja ova dva vrha mi smo ispeli ukupno 4 522 mnv i isto toliko spustili. Po pravilniku Planinarskog Saveza Srbije stekli smo uslove za dobijanje zvanja sportiste saveznog ranga i sto je najvaznije probili smo tu barijeru od 4 000 metara. Svi smo to podneli na najbolji moguci nacina, bez simptoma visinske bolesti sto je dokaz da smo se stvarno dobro pripremali za ove uspone. Zahvaljujem se clanovima ekspedicije i jos jedanput koristim priliku da im cestitam na ovom stvarno zavidnom uspehu sa zeljom da ovo ili cak i nesto vise ponovi jos neko od nasih planinara jer smo mi dokazali da to nije nemoguće.

IZVESTAJ NAPRAVIO
Gunjevic Dragisa